

МИРА. Виждамъ го... /поривисто/ Виждамъ го още!...
 паднала /Закри се задъ едно дърво... Отиде си... Доне-
 е на огромна вѣра и си отиде...

ПОПОВЪ. /като на себе си/ Да... отиде си...

Луза. Чува се продължителенъ на фабричната свирка. За-
 ментъ погледитъ на всички тревожно и въпросително се
 стосватъ /

ЕЛЕНА. Какво е това?

ЛИЛИЯ. Защо свирятъ, татко?

ПОПОВЪ. Кажу ми ти, защо свирятъ.

На сцената бързо излиза Сираковъ, разперилъ високо ръ-
 цата

СИРАКОВЪ. Стачка!

З А В Ъ С А .

/край/